

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

22 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 februarie 2019, declarate de procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Maxim Gropa, și de avocatul Roman Medeleanu, în numele inculpaților

Stamov Dmitri XXXXXX;

Șuvăială Ion XXXXXX.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 08.06.2017 – 04.12.2018,
instanța de apel: 09.01.2019 – 26.02.2019,
instanța de recurs: 13.04.2019 – 22.05.2019.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni din 04 decembrie 2018, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Stamov Dmitri a fost condamnat în baza art. 248 alin. (5) lit. b) Cod penal la 2 ani închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei i-a fost suspendată condiționat, pentru o perioadă de probațiune de 1 an.

Șuvăială Ion a fost condamnat în baza art. 248 alin. (5) lit. b) Cod penal la 2 ani închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei i-a fost suspendată condiționat, pentru o perioadă de probațiune de 1 an.

Corpul delict – automobilul „Mercedes ML 270 CDI”, n.î. XXXXXX, anul fabricării 2002, de culoare albastră, aflat în parcare specială a Postului vamal Tudora, a fost confiscat în folosul statului.

Corpul delict – substanța presată de culoare verde care, conform raportului de expertiză nr. 23/12/1-R-1803 din 24.03.2017, constituie hașiș cu masa de 0,79 gr. și se păstrează în camera de corpuri delictive a Direcției Urmărire penală a Serviciului Vamal, a fost nimicuit.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Stamov D., împreună cu Șuvăială I., din intenție directă, de comun acord, s-au organizat pentru a transporta fraudulos peste frontiera vamală a Republicii Moldova, substanțe narcotice în proporții mari. Pentru realizarea intențiilor criminale, în baza planului anterior întocmit, intrând în posesia unei cantități mari de hașiș, pe care urmau să-l introducă pe teritoriul Republicii Moldova, au disimulat în peretele de protecție a componentelor construcției automobilului „Mercedes ML 270 CDI” cu n.î. XXXXXX, un ambalaj din material polimetric străveziu cu conținut de hașiș.

Astfel, la 22 martie 2017, orele 18.40, inculpații Stamov D. și Șuvăială I., continuându-și acțiunile criminale, îndreptate spre introducerea frauduloasă pe teritoriul Republicii Moldova a substanțelor narcotice în proporții mari, după trecerea frontierei vamale, la pista de control direcția „Intrare în țară”, coridor verde (nimic de declarat), Postul vamal PV Tudora (2050), a fost supus percheziției mijlocul de transport „Mercedes ML 270 CDI”, n.î. XXXXXX, condus de către Stamov D., având ca pasager pe Șuvăială I., ce se deplasau din Ucraina în Republica Moldova.

În cadrul desfășurării controlului vamal fizic detaliat și anume, la deschiderea ușii portbagajului din peretele de protecție a componentelor construcției automobilului a căzut un ambalaj din material polimERIC, străveziu, ce conținea o substanță solidă de culoare verde-cafeniu cu miros specific de hașiș, cu greutatea totală de 0,9 gr. care, potrivit raportului de expertiză nr. 34/12/1-R-1803 din 24.03.2017, reprezintă hașiș, cu masa totală de 0,79 gr.

Conform Hotărârii Guvernului Republicii Moldova nr. 79 din 23.01.2006 „Privind aprobarea Listei substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora”, cu modificările și completările ulterioare, cantitatea de 0,79 gr. de hașiș constituie proporții mari.

Potrivit Hotărârii Guvernului Republicii Moldova nr. 1088 din 05.10.2004 „Cu privire la aprobarea tabelelor și listelor substanțelor narcotice, psihotrope și precursorilor acestora supuse controlului”, cu completările și modificările ulterioare, hașișul este inclus în „Tabelul nr. 1 Substanțele narcotice și substanțele psihotrope neutilizate în scopuri medicinale. Lista nr. 1 Substanțele narcotice”.

Instanța a reținut că inculpații au recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și vina, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale, pe care le recunosc și asupra cărora nu au obiecții.

Dat fiind că aceste probe demonstrează integral vinovăția inculpaților, acțiunile acestora au fost încadrate în baza art. 248 alin. (5) lit. b) Cod penal, ca contrabanda,

adică trecerea peste frontiera vamală a Republicii Moldova a substanțelor narcotice, eludându-se controlul vamal ori tăinuindu-le de el, prin ascundere în locuri special pregătite sau adaptate în acest scop, săvârșită de două persoane.

La stabilirea pedepsei instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 75 Cod penal, că inculpații au comis o infracțiune gravă, care se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani, au recunoscut vina și s-au căit sincer, anterior nu au fost condamnați, că lipsesc circumstanțe agravante, cele atenuante fiind recunoașterea vinovăției și căința sinceră, concluzionând că reeducarea și corectarea lor este posibilă fără izolare de societate, aplicându-le o pedeapsă în corespundere cu prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei conform prevederilor art. 90 Cod penal.

Totodată, instanța a conchis că potrivit art. 106 alin. (2) lit. a) Cod penal, automobilul „Mercedes ML 270 CDI”, n.î. XXXXXX, care îi aparține lui Stamov D., urmează a fi confiscat în folosul statului or, a fost folosit la săvârșirea infracțiunii.

3. Procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Maxim Gropa, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpații să fie condamnați în baza art. 248 alin. (5) lit. b) Cod penal la câte 2 ani închisoare fiecare, cu executare, *cu confiscarea automobilului „Mercedes ML 270 CDI”, n.î. XXXXXX și nimicirea substanțelor narcotice cu masa de 0,79 gr.*

Apelantul a invocat că inculpații au comis infracțiuni *mai puțin grave*, iar gradul de pericol pe care îl prezintă aceștia se deduce anume din atitudinea lor față de infracțiunea săvârșită, precum și din personalitatea acestora.

Or, pedeapsa stabilită inculpaților este prea blândă, fiind aplicată cu ignorarea prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, iar practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este eficientă nici pentru corectarea inculpatului, nici pentru a preveni săvârșirea de noi infracțiuni.

3.1. A declarat apel și avocatul Roman Medeleanu, solicitând repunerea în termen a apelului, casarea sentinței în partea privind confiscarea automobilului și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acesta să fie restituit proprietarului.

Apelantul a indicat că măsura de confiscare a automobilului, în raport cu gravitatea faptei, nu este proporțională cu protecția deosebită acordată dreptului de proprietate, în temeiul art. 46 din Constituție.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 februarie 2019, apelul avocatului a fost respins ca nefondat.

Apelul procurorului a fost admis, casată sentința parțial și pronunțată o nouă hotărâre.

Lui Stamov Dmitri și Șuvăială Ion, recunoscuți vinovați de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 248 alin. (5) lit. b) Cod penal, le-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei cu închisoarea pentru o perioadă de probațiune de 5 ani.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a reținut că la stabilirea pedepsei, prima instanță incorect a aplicat prevederile art. 7, 75 Cod penal.

Astfel, ținând cont de circumstanțele comiterii infracțiunii și personalitatea inculpaților, fiind stabilit că au comis o infracțiune gravă, au recunoscut vina și au solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, se căiesc sincer de cele comise, anterior nu au fost judecați, se caracterizează pozitiv, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, că inculpatul Șuvăială I. are pancreatită cronică, iar inculpatul Stamov D. are 2 copii minori la întreținere, că lipsesc circumstanțe agravante, fiind prezentă o circumstanță atenuantă, scopul pedepsei penale de corectare și reeducare a inculpaților, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, poate fi realizat fără izolarea lor de societate, cu aplicarea art. 90 Cod penal.

Însă, instanța de fond incorect a aplicat prevederile art. 90 Cod penal în partea ce ține de stabilirea perioadei de probațiune deoarece, conform art. 61 alin. (2) Cod penal, pedeapsa aplicată inculpaților nu-și va atinge scopul de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni din partea inculpaților, cât și din partea altor persoane, ținând cont de rezonanța social sporită a infracțiunii comise precum și de impactul pedepsei prea blânde în contextul amplorii ce o atestă în ultima perioadă infracțiunile de acest gen, reieșind din caracterul și metoda prin care a fost săvârșită infracțiunea, se atestă că prevenirea de noi infracțiuni din partea inculpaților în ceea ce privește relațiile sociale cu privire la securitatea vamală a Republicii Moldova, precum și relațiile sociale cu privire la circulația legală a substanțelor narcotice, este posibilă doar prin aplicarea unei pedepsei mai aspre, fiind oportună stabilirea perioadei de probațiune maximă pe un termen de 5 ani.

Totodată, conform art. 106 alin. (2) lit. a) Cod penal, sunt supuse confiscării speciale bunurile utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni.

Deci, confiscarea în beneficiul statului a mijlocului de transport „Mercedes ML 270 CDI”, n.î. XXXXXX care aparține inculpatului Stamov D., nu afectează în careva mod dreptul de proprietate menționat în art. 1 al Protocolului Adițional al CEDO, care prevede că orice persoană fizică sau juridică are dreptul de a-i fi protejate bunurile sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietate decât pentru cauza de utilitate publică în condițiile prevăzute de lege și de tratatele internaționale în vigoare.

Textul articolului citat cuprinde în fapt 3 norme: 1. Enunță principiul respectării dreptului de proprietate; 2. Vizează și ipoteza privării dreptului de proprietate căreia îi impune însă anumite condiții; 3. Recunoaște statelor contractante dreptul de a consacra legislativ utilizarea bunurilor de către proprietar în acord cu interesul general.

În jurisprudența sa, CtEDO a acceptat că ingerința statului în exercitarea dreptului de proprietate al particularilor, poate fi admisă prin prisma unui ordin de interes general, numai dacă se asigură un just echilibru între exigențele interesului general al comunității și imperativul respectării drepturilor individului. În special, trebuie să existe un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat de orice măsură care privează o persoană.

Astfel, drepturile omului nu sunt absolute și exercitarea drepturilor unei persoane trebuie să fie apreciată în raport cu interesul public mai larg.

Art. 8 din CEDO prevede drept scop legitim pentru imixtiune de către agenții de stat în viața privată a persoanei, în domiciliu sau asupra corespondenței acestuia: securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii

și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, protejarea drepturilor și libertăților altor persoane, ceea ce persistă în cazul dat fiind urmărită prevenirea faptelor penale.

Potrivit art. 13 alin. (1) Cod de procedură penală, persoana fizică sau juridică nu poate fi lipsită în mod arbitrar de dreptul proprietate. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea decât din motive de utilitate publică și în condițiile prezentului cod și conform principiilor generale ale dreptului internațional.

Deci, în speță, confiscarea specială în contul statului a corpului delict – mijlocul de transport „Mercedes ML 270 CDI”, a cărui proprietar este inculpatul Stamov D., este motivată, argumentată și necesară.

Totodată, prin confiscarea specială a corpului delict a fost respectat principiul proporționalității între dreptul și libertatea persoanei garantate de lege și necesitatea efectuării acțiunii procesuale. Conform principiului menționat drepturile omului nu sunt absolute și exercitarea drepturilor unei persoane trebuie să fie apreciată în raport cu interesul public mai larg.

Or, a fost constatată vinovăția inculpatului Stamov D. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 248 alin. (5) lit. b) Cod penal, iar mijlocul de transport a fost recunoscut în calitate de corp delict, constituind bun utilizat și destinat pentru săvârșirea unei infracțiuni, fiind sub incidența art. 106 Cod penal. Însăși inculpatul a recunoscut că au traversat frontiera vamală cu automobilul menționat, în care au disimulat în peretele de protecție a componentelor construcției automobilului un ambalaj din material polimeric străveziu cu conținut de hașiș.

Mai mult confiscarea specială este necesară și proporțională scopului legii procesual penale, astfel că instanța de fond corect a soluționat chestiunea cu privire la confiscarea specială a automobilului „Mercedes ML 270 CDI”, a cărui proprietar este inculpatul Stamov D.

5. Procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Maxim Gropa, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care *inculpații să fie condamnați în baza art. 248 alin. (5) lit. b) Cod penal la câte 2 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu confiscarea automobilului „Mercedes ML 270 CDI”, n.î. XXXXXX și nimicirea substanțelor narcotice cu masa de 0,79 gr.*

Recurentul a invocat că deși infracțiunea săvârșită face parte din categoria celor *mai puțin grave*, gradul de pericol social pe care îl prezintă inculpații se deduce din atitudinea lor față de infracțiunea incriminată, precum și din personalitatea acestora.

Inculpaților le-a fost stabilită o pedeapsă prea blândă, cu ignorarea prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, fiind demonstrat și faptul că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este eficientă pentru corectarea inculpatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală – s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

5.1. A declarat recurs ordinar și avocatul Roman Medeleanu, în care solicită casarea sentinței în partea aplicării art. 106 Cod penal și casarea totală a deciziei

instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie dispusă restituirea automobilului „Mercedes ML 270 CDI”, n.î. XXXXXX, proprietarului.

Recurentul a indicat că instanța de apel, stabilind inculpaților o pedeapsă pentru o perioadă de probațiune mai mare, adică de 5 ani, a omis circumstanțele atenuante la individualizarea pedepsei și lipsa circumstanțelor agravante.

Astfel, instanța de apel, făcând o analiză superficială, a adoptat o hotărâre neîntemeiată și ilegală.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, simpla faptă de încălcare a legislației vamale nu este suficientă pentru aplicarea măsurii de confiscare și este necesar de a stabili dacă măsura de confiscare corespunde gravității situației create (*Hotărârea CtEDO, Ismailov vs Federația Rusă. 06.11.2008*).

Or, inculpații nu au fost anterior atrași la răspundere pentru încălcări similare, iar acuzarea nu a încercat să pună la îndoială afirmația lor că pentru ei aceasta nu este o activitate obișnuită, producătoare de venituri.

Automobilul a fost dobândit prin mijloace legale și aparține cu drept de proprietate lui Stamov D. Deși a fost utilizat pentru transportarea substanțelor narcotice prin contrabandă, automobilul nu a fost special adaptat în acest sens, pentru a ajunge la concluzia că este predestinat pentru o astfel de activitate, fapt ce nu permite a concluziona că prin măsura de confiscare aplicată, autoritățile au urmărit scopul de a contracara activitatea ilicită ulterioară a inculpatului. Iar, în condițiile aplicării inculpaților unei sancțiuni sub formă de privare de libertate, măsura de confiscare a mijlocului de transport nu poate fi apreciată ca fiind una compensatorie pentru stat, interesele căruia au fost asigurate deja prin aplicarea pedepsei cu închisoarea, ci doar ca o măsură suplimentară care, în cazul săvârșirii pentru prima dată a unei infracțiuni, neadaptarea specială a mijlocului de transport pentru o activitate ilicită, nu este proporțională cu gravitatea faptei comise.

Deci, măsura de confiscare a automobilului în raport cu gravitatea faptei nu este proporțională cu protecția deosebită acordată dreptului de proprietate în baza art. 46 din Constituție.

În același timp, norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție, și anume în cauza penală nr. 1ra-1576/2018, Vazhinskyi A. și Vazhinskyi S. prin sentința instanței de fond mijlocul de transport a fost restituit proprietarului, sentința fiind menținută prin decizia instanței de apel, iar prin decizia instanței de recurs a fost dispusă inadmisibilitatea recursului ordinar, cu menținerea hotărârilor instanțelor de fond și de apel.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10), 15), 16) Cod de procedură penală – s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză, norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), 15) și 16) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, când instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză, când norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare (*pct. 5., 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpaților în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Totodată, potrivit art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului, iar instanța de apel just a reținut asemenea împrejurări, acestea fiind recunoașterea vinovăției de către inculpați și căința sinceră de cele comise, săvârșirea

pentru prima dată a unei infracțiuni și caracteristica pozitivă, lipsa circumstanțelor agravante și prezența unei circumstanțe atenuante, că nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, că inculpatul Stamov D. are doi copii minori la întreținere, iar inculpatul Șuvăială I. are pancreatită cronică, întemeiat concluzionând că corectarea și reeducarea lor este posibilă fără izolare de societate, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate, pentru o perioadă de probațiune de 5 ani.

Astfel, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpaților în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a acestora, precum și prevenirii de săvârșire de noi infracțiuni atât din partea lor, cât și a altor persoane (*pct. 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta și cu referire la recursul apărării (*pct. 5.1. din decizie*), se reține că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei, la adoptarea soluției de aplicare a confiscării speciale a autoturismului inculpatului Stamov D. în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat ținând cont de prevederile art. 98 alin. (1), (2) lit. d), 106 alin. (2) lit. a), Cod penal, 162 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, conform căror măsurile de siguranță au drept scop înlăturarea unui pericol și preîntâmpinarea săvârșirii faptelor prevăzute de legea penală. Măsură de siguranță este și confiscarea specială. Sunt supuse confiscării speciale bunurile utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni. În cazul soluționării cauzei în fond, se hotărăște chestiunea cu privire la corpurile delictive. În acest caz uneltele care au servit la săvârșirea infracțiunii vor fi confiscate și predate instituțiilor respective sau nimicite, instanța de apel pronunțându-se în mod detaliat și argumentat asupra tuturor motivelor invocate de apărare în acest sens, în apelul declarat.

Argumentul apărării că *măsura de confiscare a automobilului în raport cu gravitatea faptei nu este proporțională cu protecția deosebită acordată dreptului de proprietate în baza art. 46 din Constituție* este nefondat, or acesta a fost folosit la comiterea infracțiunii ca mijloc indispensabil de realizare a actului de conduită incriminat, reprezentând o componentă a modului de concepere a activității infracționale.

În cazul unei confiscări de proprietăți echilibrul just dintre scop și drepturi depinde de mulți factori, inclusiv de scopul urmărit și de comportamentul proprietarului. În cazul de față, reieșind din gradul de implicare a proprietarului în acțiunile comise prin modul în care a fost concepută activitatea infracțională cu folosirea mijlocului de transport destinat să servească la realizarea laturii obiective a contrabandei se deduce că mașina a servit în mod indispensabil la săvârșirea faptei în întregul ei, în sensul că fără utilizarea acesteia nu s-ar fi putut realiza apropierea efectivă a obiectului material al infracțiunii.

Conform principiul proporționalității, măsura confiscării mijloacelor de transport nu încalcă prevederile art. 1 din CEDO, instanța de judecată fiind competentă să aprecieze dacă în cazul săvârșirii unei infracțiuni de contrabandă se impune o asemenea măsură complementară.

Totodată, conform jurisprudenței naționale, mărfurile și obiectele care constituie obiectul contrabandei, precum și mijloacele de transport și alte mijloace destinate, folosite pentru transportarea sau tănuirea acestora și recunoscute drept instrumente ale infracțiunii, fiind corpuri delictive, pot fi confiscate în beneficiul statului conform art. 46 alin. (4) din Constituția RM, art. 106 Cod penal și art. 162 Cod de procedură penală. Confiscarea specială se aplică persoanelor care au comis contrabanda (*Hotărârea Plenului CSJ a RM din 24.12.2010, nr.5 - Cu privire la practica judiciară în cauzele referitoare la contrabandă, eschivarea de la achitarea plăților vamale și contravențiile vamale, pct. 20*).

La fel, se relevă că principiul proporționalității, consacrat expres la art. 54 alin. (4) din Constituție, presupune că orice restrângere trebuie stabilită și aplicată numai în scopul pentru care a fost prevăzută și în limitele strict necesare, în funcție de situația care o justifică. Dacă nu există dispoziții legale care să determine limitele proporționalității, problema se soluționează pornind de la situațiile și circumstanțele concrete (de fapt), care trebuie verificate și apreciate de către autoritatea (instanța), în fața căreia se invocă neproporționalitatea (*Decizia nr. 4-1ril-5/2019 din 07.02.2019 - Cu privire la confiscarea specială a mijloacelor de transport*).

Conform principiul proporționalității, măsura confiscării mijloacelor de transport folosite pentru săvârșirea faptei penale nu încalcă prevederile art. 1 din CEDO, instanța de judecată fiind competentă să aprecieze dacă în cazul săvârșirii unei infracțiuni se impune o asemenea măsura complementară.

Dreptul de proprietate nu este un drept absolut, iar partea a doua a art. 1 din Protocolul nr. 1 prescrie clar condițiile în care privarea de un bun nu reprezintă o încălcare a dreptului de proprietate a titularului asupra acelui bun.

Astfel, în speță, instanțele just au ținut cont de împrejurările enunțate.

Prin urmare, sunt neîntemeiate și temeiurile invocate de apărare *că prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză, că norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție*, or, proporționalitatea respectivă se apreciază în fiecare caz separat.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

La fel, se observă că recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. și 5.1. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele și probele cauzei, în latura pedepsei aplicate inculpaților și aplicării măsurii confiscării mijlocului de transport.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei și a confiscării speciale, în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea și apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursurile ordinare, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursurile vizate au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Pe lângă aceasta, solicitarea procurorului de a *casa decizia instanței de apel, rejudeca cauza și pronunța o nouă hotărâre, prin care inculpații să fie condamnați în baza art. 248 alin. (5) lit. b) Cod penal la câte 2 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis*, contravine prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, conform căror rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri poate avea loc dacă nu se agravează situația condamnatului, iar chestiunile privind *confiscarea automobilului „Mercedes ML 270 CDI”, n.î. XXXXXX și nimicirea substanțelor narcotice cu masa de 0,79 gr.* a fost deja soluționată de ambele instanțe, deci este una absolut neîntemeiată, (*pct. 1., 2., 4., 5. din decizie*). .

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că inculpaților li s-au aplicat pedepse individualizate conform prevederilor legale, că norma de drept aplicată în hotărârea atacată nu contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce sunt vădit neîntemeiate, recursurile de pe rol urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Maxim Gropa, și de avocatul Roman Medeleanu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 februarie 2019, în privința inculpaților Stamov Dmitri XXXXXX și Șuvăială Ion XXXXXX, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 14 iunie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun